RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 80.435 van 27 mei 1999
in de zaak A. 81.143/VII-17.354.

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
Advocaat S. VAN ROSSEM,
kantoor houdende te BERCHEM,
Bindstraat 6

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 16 november 1998 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de hem op 17 september 1998 betekende beslissing van 17 september 1998 van de Minister van Binnenlandse Zaken, tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 14 december 1998 waarbij aan verzoeker het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 17 februari 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 maart 1999, op welke datum de zaak is uitgesteld tot de openbare terechtzitting van 1 april 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van XXX nationaliteit, is in België binnengekomen, in het gezelschap van zijn echtgenote en zijn twee dochters, op 6 april 1998 en heeft zich op dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Bij toepassing van artikel 15 van de Conventie van Dublin deelden de Duitse Overheden, op vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken, mee dat verzoeker in Duitsland, onder een andere identiteit, een asielaanvraag had ingediend op 30 december 1994. De procedure werd er afgesloten op 21 januari 1997.

1.3. Verzoeker verklaarde, ondervraagd naar aanleiding van bovenstaande inlichtingen, dat de procedure in Duitsland was afgelopen en dat hij, met zijn gezin, naar XXX zou worden gerepatrieerd.

1.4. De Duitse Overheid verklaarde zich bij brief van 12 augustus 1998 bereid om verzoeker en zijn gezin over te nemen. Deze overdracht in het kader van de Conventie van Dublin werd bij beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 14 september 1998, uitgesteld, omwille van medische redenen.

1.5. Op 17 september 1998 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die als volgt luidt :

> "(...)
> REDEN VAN DE BESLISSING :
> België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 8 van de Conventie van 15 juni 1990 van Dublin.
> Betrokkene heeft in Duitsland een asielaanvraag ingediend en (de) Duitsland heeft in datum van 12.08.1998 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon.
> Bovendien kunnen de elementen die hij (zij) aanhaalt waarom zijn (haar) asielaanvraag in België en niet in Duitsland behandeld zou moeten worden niet als specifiek of gegrond beschouwd worden.
> Betrokkene verwijst immers naar een eventuele repatriëring die hem (haar) en zijn (haar) gezin in Duitsland te wachten zou staan en het daaruit voortvloeiende bijkomende gevaar wegens recente uitingen in de Belgische pers en het feit dat zijn (haar) dochter die de vruchtbare leeftijd bereikt heeft het slachtoffer zou kunnen worden van ethnisch gemotiveerde verkrachting. Daarbij moet er echter op gewezen worden dat Duitsland net als België een betrouwbare asielprocedure kent en dus geen gevaarlijke repatriëringen onderneemt. Bijkomende elementen in het asieldossier dienen dan ook in Duitsland behandeld te worden.

De verwijzing naar een ander dossier van landgenoten, tenslotte, waarin de toepassing van de Conventie van Dublin niet ingeroepen werd, is evenmin gerechtvaardigd. Ten eerste voorziet de Conventie van Dublin niet in de verplichting om de overname aan een ander land te vragen en is elk dossier anders. Ten tweede kon in het dossier in kwestie helemaal geen overname meer gevraagd worden, daar de Duitse overheid de betrokken familie gerepatrieerd had, waardoor Duitsland bij een nieuwe inreis in één van de lidstaten die de Conventie van Dublin toepassen niet langer (automatisch) verantwoordelijk was.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de vijf (5) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Duitse autoriteiten.".

2.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde van voornoemd artikel 17, § 2, betreft, de verzoekende partij een eerste middel aanvoert, dat als volgt luidt :

"2.1. Schending van het Gelijkheidsbeginsel.

Dat de familie zich steunt voor het inleiden van het huidig verzoekschrift op de ongelijke behandeling van de andere familie waarmee zij samen uit Duitsland gekomen zijn en die zich ook bevond in het Centrum te Kapellen.

De Familie XXX was immers gelijktijdig met hun binnengekomen en hadden eveneens eerst asiel gevraagd in Duitsland.

Zij kregen een negatieve beslissing maar hun asielaanvraag werd wel in België behandeld terwijl men zeer goed wist dat zij in Duitsland hadden asiel gevraagd en dit zelfs in hun beslissing tot weigering hebben vermeld.

Uiteraard heeft dit ook verwachtingen gecreë(e)rd naar verzoekers toe; die zich veilig voelden en

daardoor het interview hebben durven geven menende dat zij in België veilig zouden zijn.

Dat op dit argument door de Dienst Vreemdelingenzaken in hun beslissing als volgt werd be(ge)antwoord :

De verwijzing naar een ander dossier van landgenoten, tenslotte waarin de toepassing van de Conventie van Dublin niet werd ingeroepen, is evenmin gerechtvaardigd.

Ten eerste voorziet de Conventie van Dublin niet in de verplichting tot overname aan een ander land te vragen en is elk dossier anders.

Ten tweede kon in het dossier in kwestie helemaal geen overname meer gevraagd worden, daar de Duitse Overheid de betrokken familie gerepatrieerd had, waardoor Duitsland bij een nieuwe inreis in één van de lidstaten die de Conventie van Genève toepassen niet langer (automatisch) verantwoordelijk was.

Dit is juist de reden waarom verzoekers menen dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden aangezien er nooit een verplichting rust op het land waar asiel gevraagd wordt om een overname te vragen, dat zij alleen kunnen overgaan tot het vragen van overname en niet verplicht zijn de asielaanvraag zelf te behandelen.

Dat aan de hand van de Schengen -criteria artikel 30 kan vastgesteld worden welke staat verantwoordelijk is voor het behandelen van de asielaanvraag. Nochtans kan de minister of de DVZ op elk ogenblik beslissen het asielverzoek te behandelen ook al is krachtens de Schengenovereenkomst een andere Schengenstaat bevoegd voor de behandeling.

Dat immers de familie XXX, niet naar het land van herkomst was gerepatrieerd maar naar Zwitserland en dat zij van daaruit naar Duitsland zijn teruggekeerd en opnieuw werden afgewezen en dan zich bij de Belgische autoriteiten hebben aangeboden.

Dat het dus een nepreden is die men heeft opgegeven om de beide dossiers niet op een gelijkwaardige manier te moeten behandelen.

Dat dezelfde problemen in beide dossier(s) zich voordeden.

Dat echter in het ene dossier men overgaat tot vraag tot overname en in het andere niet.

Dat dit een ongelijkwaardige behandeling van gelijkaardige situaties meebrengt.

Dat uiteraard elke grond van de zaak anders is maar dat dit geen afbreuk doet aan de fundamentele inbreuk die hier gepleegd is op een gelijkwaardige behandeling aangezien beide families rechts(t)reeks uit Duitsland zijn gekomen omdat ze aldaar waren afgewezen en dus hier een asielaanvraag hebben ingediend voor de DVZ.

Dat dit een schending uitmaakt van artikel 6 van de grondwet, waarbij gesteld wordt dat eenieder recht heeft op een gelijkaardige behandeling.

Dat zij dan ook minstens de kans hadden moeten krijgen hun asielaanvraag in België behandeld te zien.";

Overwegende dat uit het administratief dossier vooreerst blijkt dat de verzoekende partij de door haar ingediende asielaanvraag in Duitsland heeft verzwegen aan de Belgische Overheid; dat desbetreffend onder meer wordt verwezen naar de stukken 28 en 46 van voornoemd dossier; dat in de tweede plaats de vergelijking met een dossier van een ander gezin, afkomstig uit hetzelfde land van herkomst niet opgaat, vermits uit stuk nummer 95 van het administratief dossier blijkt dat één van de gezinsleden van dat gezin ontkennend had geantwoord op de vraag of hij "ooit eerder een asielaanvraag deed" in een derde Schengenland, dat pas bij het afleveren van de bijlage 26bis, de bevoegde Overheid heeft vastgesteld dat dit gezinslid ook een asielaanvraag had ingediend in Duitsland op 13 februari 1997; dat in de derde plaats de Belgische Overheid, na opzoekingen, heeft vastgesteld dat de verzoekende partij een asielaanvraag had ingediend in Duitsland, vooraleer zij dit deed in België; dat inderdaad uit de samenlezing van stuk nummer 69 en stuk nummer 70 van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een asielaanvraag heeft ingediend in Duitsland op 22 december 1994 die op 21 januari 1997 werd afgesloten; dat in de vierde plaats de verzoekende partij in België gebruik heeft gemaakt van een valse identiteit, wat blijkt uit stuk nummer 74 van het adminstratief dossier; dat uit de interne nota van 17 juni 1998 van de 6e directie-Bureau RH van de verwerende partij blijkt dat de verzoekende partij aldaar het volgende heeft verklaard :

"(...)
De naam die ik tijdens de ondervraging op 21/04/1998 gaf, XXX, is foutief. Mijn echte naam is XXX. Ik gaf ook een valse geboortedatum op, omdat ik in Duitsland een negatieve beslissing had gekregen

als antwoord op mijn asielaanvraag daar. In werkelijkheid ben ik geboren op 15/11/1960 in J.
De echte naam van mijn vrouw is XXX en die van mijn dochter, die op 16/09/1985 geboren werd in K., is J.
Mijn jongere dochter, M., van wie de roepnaam M. is, werd in N. in D. op 13/02/1996 geboren.
Ik huwde mijn echtgenote op 18/06/1984 in het district van XXX in het dorp K.. Deze streek behoort tot het grotere J.

Ik verliet (met mijn vrouw en dochter) C. in december 1994 en vertrok naar M. Daar bleef ik twee of drie dagen. Met een bestelwagen vervolgde ik mijn weg naar Duitsland. De chauffeur was blank. De reis-agent, XXX, reisde met mij mee. Ik had hem 400.000 XXX betaald. Na zes of zeven dagen kwamen we aan. Eerst was ik in Herne. In Düsseldorf vroeg ik asiel aan op 21 december 1994. We werden 3 dagen ondergebracht in een tijdelijk opgericht kamp. Ik kreeg een weigering op mijn asielaanvraag binnen de veertien dagen. Vandaar stapten we op de trein naar Luneberg, waar we drie maanden verbleven.
Ik ging in beroep tegen de negatieve beslissing. Elke zes maand kreeg ik dan een bijzondere tijdelijke verblijfsvergunning. In juli 1997 kreeg ik de finale beslissing van het gerechtshof dat ik niet in Duitsland mocht blijven. Nu kon ik slechts elke maand mijn verblijfsvergunning verlengen.

Ik bleef mijn verblijf op een officiële wijze verlengen tot ik Duitsland verliet. Ik woonde laatst op het volgende adres : XXX, te XXX. Mijn advocate, XXX, woonde in Munster. In augustus 1997 begaf ik mij naar de ambassade van XXX.
Daar stelden ze de nationaliteit van mijn kind, dat in Duitsland geboren was, in vraag. Omdat mijn vrouw en ik geen geboorteacte hadden, was er een probleem bij het aanmaken van een geboorteacte voor mijn dochter.
We waren aan het wachten op deze acten die men uit XXX. zou opsturen, maar ondertussen kwam de Duitse politie bij ons. Die zei dat we ons verblijf te lang verlengden en dat ze ons binnen de twee dagen zouden deporteren naar XXX. Om deportatie te vermijden, kwamen we naar België. We contacteerden een reis-agent, XXX, aan wie ik 500DM betaalde om ons naar België te brengen.

(...)";

dat uit deze verklaring blijkt dat de verzoekende partij de bevoegde Overheden heeft misleid, zodat gelet op wat voorafgaat en op het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit", het eerste middel niet ernstig is; dat daaraan nog kan worden toegevoegd dat voornoemde

verklaring geen enkel element bevat om de asielaanvraag aannemelijk te maken;

2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

"2.2. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.
Dat van een behoorlijk bestuur mag verwacht worden dat zij alle elementen in rekening brengen bij het beoordelen van de zaak alvorens een beslissing te nemen in casu alvorens over te gaan tot de vraag tot overname.
Dat zij tevens bepaalde verwachtingen van veiligheid hebben geschapen bij het afleveren van een bijlage 26 en hierdoor de mensen hebben gestimuleerd om zich veilig te voelen.
Dat hierdoor verzoekers onder meer het interview hebben afgelegd waardoor zij bij een eventuele terugkeer nog meer gevaar lopen.
Dat ondertussen hun dochter bijna 14 jaar is en extra gevaar loopt vanwege etnisch gemotiveerde verkrachting die vaak gebeurd in XXX.
Dat hier een concreet gevaar is dat onderschat wordt.
Dat hierdoor nieuwe elementen zijn ontstaan die hier zouden moeten behandeld worden.
Dat bovendien het te gemakkelijk is om te zeggen dat ook Duitsland geen gevaarlijke repatriëringen zou uitvoeren.
Dat in Duitsland er al een terugreisvisum werd aangevraagd en dat zij onmiddellijk zouden terug-gestuurd worden naar XXX dit terwijl er in België nieuwe elementen zijn ontstaan die dan ook hier dienen behandeld te worden.
Dat hun asielaanvraag in Duitsland was afgesloten en dat de nieuwe elementen dan ook in België zijn ontstaan en dan ook hier dienen behandeld te worden.
Dat men minstens de ernst van deze elementen had dienen in overweging te nemen bij het beoordelen van de aanvraag.
Dat men bovendien maanden gewacht heeft alvorens een overname vraag tot Duitsland te richten en daar-door bij verzoeker bepaalde verwachtingen (heeft) en veiligheidsgevoel heeft opgewekt.
Dat immers elke overheidsbeslissing weloverwogen en zorgvuldig dient genomen te worden en met voldoende motieven te worden meegedeeld.
Dat dit in casu niet gebeurd is.";

Overwegende dat uit het antwoord op het eerste middel blijkt dat het tweede middel niet ernstig

is, omdat de verzoekende partij de verwerende partij op manifeste wijze heeft misleid;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste voorwaarde opgenomen in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig mei 1900 negenennegentig, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **D. MOONS.**